

[Knud Lind]

Fremskridtspartiets side tilslutte os, at der skabes mulighed for en klarere fordeling af opgaverne mellem staten og de kommunale råd. Så langt kan vi da gå.

Skal man se på ministerens landsplanredegørelse, indeholder den imidlertid et klart budskab. Dette budskab lyder i virkeligheden således: Staten skal gribe mere ind i det enkelte menneskes tilværelse; staten skal gribe ind i erhvervslivets frie rådighedsret. Det er det bagvedliggende klare budskab, der er tale om her. Det er næsten rumænske forhold, når man taler om, at planlægningen skal sikre, at arbejdspladser og boliger placeres hensigtsmæssigt i forhold til en effektiv betjening med kollektiv trafik og i forhold til den bedst mulige udnyttelse af det eksisterende vejnet. Man kunne ikke have gjort det bedre i Rumænien, og man skal i den forbindelse tage højde for Danmarks lidenhed, og at vejnettet er udnyttet, så uagtet hvor man placerer en fabriek eller boligmasse, er det ikke megen vej, der skal bygges, før der er en god forbindelse til det øvrige vejnet. Så det er en sludder for en sladder, men det virker, som om det er rent rumænske forhold.

Man vil også gribe ind i placeringen af sommerhuse og feriehoteller, som man mener vil være til skade for naturen. Miljøministeren fremhæver placeringen af naturgasnettet, tv-sendemaster og Storebæltsbroen som eksempler på, hvordan man på en fornuftig måde har bundet landet bedre sammen. Jeg finder, at hverken naturgas eller Storebæltsforbindelsen vedrører de projekter, som man bør rose sig mest af i den sammenhæng. Storebæltsforbindelsen kunne såmænd være bygget for adskillige år siden, hvis ikke skiftende regeringer partout mente; at den skulle bygges for statsmidler, i stedet for at få bygget den i privat regi. Her kan man i hvert fald ikke genere de lokale for, at det ligefrem er dem, der har spændt ben for Storebæltsforbindelsen. Det er regeringens ansvar, at den ikke for længst er bygget.

De nye landsplanopgaver, som ministeren berører i sin redegørelse, er en lands- og regionplanlægning, som skal udpege områder, hvor der f.eks. skal plantes ny skov. Det skal nu være nogle tilfældigt valgte kommunalbestyrelses- og amtsrådsmedlemmer sammen med nogle skrivebordsgeneraler i Miljøstyrelsen, som skal finde ud af, hvor der skal plantes ny skov. Det skal ikke længere forblive i privat regi – sådan

kan man forstå det, når man ser ministerens lovforslag – som i årtusinder har bevist, at det er i stand til at bevare skovene. Vi skal regne med, at to tredjedele af den eksisterende skov er privat skov.

Inden for det landbrugsmæssige kører man videre i samme spor, f.eks. inden for naturgenopretningsloven, idet man kalder det forbedringer af landbrugsstrukturens effektivitet. Det er oversat til marginaljorder, og man bebuder, at der er nye miljøkrav på vej; som eksempel nævner man det videre arbejde – jeg tør næsten ikke sige det – med Brundtlandrapportens anbefalinger. Man kan efterhånden ikke skrive en eneste sætning i en eller anden redegørelse, uden at man hiver denne miljøbibel frem i tide og utide. Det er til at få myrekryb af.

Der er dog nogle ting i miljøministerens redegørelse, som vi kan tilslutte os, bl.a. det, som ministeren så smukt kalder baghaveproblemet eller »ikke i min baghave«. Det er et spørgsmål om placeringen, hvor vi i flere år har oplevet, at de enkelte kommuner har vægret sig ved at få placeret en losseplads netop i deres kommune. Ifølge ministerens redegørelse skal ministeren i stedet præcist udpege, hvor de pågældende anlæg skal placeres, og ministeren nævner i sin redegørelse, at der er mange kommuner, hvor det af hensyn til grundvandet ikke er muligt at deponere affald forsvarligt.

Det kan jeg fuldstændigt give ministeren ret i og tilslutte mig. Derfor har det også været fuldstændig ubegribeligt for mig, at Miljøstyrelsen f.eks. kunne godkende, at I/S Fasan i Sydsjælland kunne få tilladelse til at placere en storlosseplads nede i en grusgrav i Fladså Kommune oven på kommunens eneste kendte grundvandsreservoir. Det var en sag, som gik helt ind, og man kan ikke sige, at det var kommunen, der forsøgte at sende den alle mulige andre steder hen. Ministeren har faktisk også nogle eksempler på, hvordan man på Affaldskontoretovre i ministerens regi kan rode og lægge lossepladser ude i gamle grusgrave, hvor man i forvejen er nået helt ned til grundvandet. Jeg håber, at det i hvert fald bliver forbedret i det nye – det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte.

Det er således ikke nok, at ministeren får kompetence til at træffe overordnede beslutninger eller vetoret, som ministeren kalder det, hvis ikke Miljøstyrelsens Affaldskontor samti-